

Sygn. akt V CSK 576/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku J. W. i S. W.

przy uczestnictwie B. G. i A. G.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania nie występuje.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej można mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.). Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.). Skarżący wskazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na przyjęty przez Sąd Okręgowy sposób zniesienia współwłasności przez wyodrębnienie samodzielnych lokali i przyznanie ich na wyłączną własność uczestników postępowania z jednoczesnym zasądzeniem dopłaty na rzecz wnioskodawców rozłożonej na 120 rat. Wbrew ich zarzutom rozłożenie na wiele rat dopłaty uwzględnia sytuację materialną uczestników, a dokonany podział ogranicza możliwość konfliktów między zainteresowanymi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹§ 2 k.p.c.).

aw